

dele de fornødne Oplysninger, vil det jo vise sig, hvorledes jeg betragter Sagen, og hvad jeg i den Henseende kan have at meddele.

Det er disse Bemærkninger, jeg vil henstille til den ærede Rigsdagsmand; jeg vil bede ham om muligt engang at forlade disse historiske Betragtninger, hvori han synes at være sunken saa dybt ned, og see paa Sagen med et noget mere praktisk Blik. Det er min fulde Forvisning, at naar han løsrøver sig fra sine historiske Forudsætninger, og seer paa Sagen med et praktisk Blik, saa vil han dømme langt retfærdigere om disse Forhold, end han har gjort; jeg opgiver ikke Troen paa, at han vil komme til en retfærdig Dom; det er hans Dom, jeg villig underkaster mig med Hensyn til min nuværende Tausshed, men ikke enhver Andens Dom.

Fscherning: Det er min Overbeviisning, at jeg netop stiller mig paa et saa praktisk Trin som muligt, og kun nødtvungen benytter disse historiske Argumenter. Jeg siger, at der i den paagældende Regnskabsførers Udtalelse ligger et Beviis for, at jeg har indbetalt formegent, de Penge tager jeg, og er det ikke praktisk? Men den ærede Minister forhindrer denne simple praktiske Fremfærd ved at stille sig derimellem og sige: jeg vil hverken sige Dig, om det hører Dig til eller ikke, jeg vil lade det henstaae tvivlsomt, jeg vil bruge Argumentationer, hentede fra Grundlovens Fortolkninger, for at gjøre Sagen tvivlsom, og jeg vil gjøre Dig opmærksom paa, at det ikke er udtalt endnu, men jeg har en Følelse af, at det ligger i Sagens Natur, at den

nuværende Regjering er saameget opsat imod at lade denne simple praktiske Regel komme til Udførelse, og holder sig saa aldeles til Lovfortolkninger og historiske Tilstande, at den slet ikke kan følge Dig, dersom et Forslag af denne Art skal komme ind i Finantsloven. Det forekommer mig, at naar dette ligger for mellem mig som Forslagsstiller og Regjeringen, som sætter sig imod Forslaget, saa er jeg den praktiske Mand, som spørger, hvorledes vor Afregning stiller sig efter dens egen Mening, der, om jeg saa maa sige, er min Modstander i dette Stykke; idet han imod min Besiddelse af mine Penge har gjort alle de Love gjældende, som han kunde, og naar jeg saa kommer og tager dem, saa forholder han mig dem under alle Slags Forevendinger, og det, at han forholder mig dem, det er saa praktisk, som man vel kan tage det; men naar han kommer med disse Forevendinger, saa er det, hvad jeg kalder et Slags Procuratori, det er en historisk juridisk Vet, hvorpaa man slaaer ind for at forhindre en praktisk Sag fra at komme til en simpel Afgjørelse. Naar den ærede Minister siger: lad os kun tænke paa det, der kommer, idet han har skudt Forslaget bort som Noget, der ikke hørte til det kommende Finantsaar, uagtet jeg netop just bruger Dispositionsretten i denne Henseende, saa vil jeg i Forbigaaende spørge ham, om han da vil sætte mere Pris paa, at der til 3die Behandling ifødetfor dette Forslag fremkom et andet, som om det kommende sagde: forsaavidt det ved Afregningen viser sig, at der er ydet Mere, end der behøvedes, saa skal det Overskydende umiddelbart betales tilbage? Det kunde jo være, at det skete.